

Arrest

nr. 119 294 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 september 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 september 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 augustus 2013.

1.3. Op 6 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 24 augustus 1985 in Badini, een dorp bij de stad Matay in de provincie van El Minya. U stelt een orthodoxe Kopt te zijn. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. In 1999 beëindigde u de lagere middelbare school en besloot u te gaan werken als kraanchauffeur om uw vader wat meer te kunnen bijstaan in jullie levensonderhoud. Aanvankelijk werkte u in loondienst, maar in 2009 had u genoeg bijeen gespaard om uw eigen kraan aan te schaffen. Langzamerhand ging het u financieel voor de wind. Ook uw broer beschikte over meer dieren dan vroeger. Omdat de zaken goed gingen, startten jullie in 2011 een renovatie van jullie huis maar jullie voorspoed viel niet bij iedereen in goede aarde.

Eind 2011 begon jullie buurman, R.(...) M.(...) H.(...), te klagen over geurhinder. Voorheen kende jullie nooit problemen met deze man. Hoewel jullie van kindsaf met de dieren opgroeiden en jullie in een landbouwregio woonden, kwam R.(...) plots als enige zijn ontevredenheid uiten. Vanaf januari 2012 verscherpte zijn toon. Hij kwam dikwijls de straat op, begon te schelden en te tieren. In februari of maart 2012 werd het u evenwel te veel en bood u hem wederwoord. R.(...) beschouwde u als onbeleefd omdat u als jonge christen geen recht van spreken had. Al snel mondde jullie meningsverschil uit in een gevecht. Ongeveer 25 à 30 personen sloten zich hierbij aan, hetzij aan uw, hetzij aan zijn kant. Opeens kwam W.(...), de zoon van R.(...), tussen en sloeg hij u zo hard met een houten stok op het hoofd dat u even bewusteloos raakte. Toen u weer wakker werd, stond u op en sloeg u hem op uw beurt hard met een stuk hout op zijn buik en op zijn rug. W.(...) viel op de grond en u kreeg opnieuw klappen. Om een verdere escalatie van het conflict te vermijden, kwamen verscheidene mensen tussen om te bemiddelen. Onmiddellijk na het incident heeft u het dorp verlaten. Nog diezelfde dag alsook de dag erna contacteerde zowel Y.(...) Y.(...), de assistent van de burgemeester, als de burgemeester zelf beide partijen in een poging samen te zitten en zich te verzoenen. Y.(...) Y.(...) slaagde er echter niet eens in om beide families bij elkaar te brengen. Niemand wou toegeven en zeker niet nadat bekend raakte hoe erg gekwetst W.(...) wel was. Sinds u Egypte verliet, ligt hij in het ziekenhuis en is hij volledig verlamd aan zijn benen.

Eerst vluchtte u naar Caïro, nadien naar Alexandrië. Telkens verbleef u er een maand tot anderhalve maand en bewoog u zich van de ene naar de andere plaats. Op 19 of 20 augustus 2012 bent u illegaal vanuit Alexandrië via een boot naar Italië gesmokkeld. Twee dagen later reisde u met de trein naar België. U kwam hier aan op 1 september 2012. Op datum van 5 september 2012 vroeg u hier asiel aan.

Tijdens het laatste telefoongesprek met uw ouders in juli 2013 vernam u dat jullie huis werd aangevallen en alles in brand werd gestoken, inclusief uw kraan. Ook de dieren van uw broer werden gestolen. Daarom woont uw familie niet meer thuis, maar in één van de huizen van de kerk. Ook uw broer H.(...) is gevlucht en liet zijn echtgenote en kinderen achter. In Said de regio waar u vandaan komt, heerst de cultuur van wraak sterk. Als niet op u, zal wraak worden genomen op uw broer.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, uw syndicale boekje, een foto van uzelf tijdens uw legerdienst en een proces-verbaal van de klacht tegen R.(...), ingediend door uw broer (d.d. 04/05/2012).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen vluchtrelaas daar u in de loop van uw asielpprocedure incoherente verklaringen heeft afgelegd. Zo legt u incoherente verklaringen af over uw problemen met de familie van W.(...) R.(...) M.(...) H.(...). Enerzijds verwijst u in de vragenlijst van het CGVS die werd afgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk naar twee afzonderlijke incidenten. Zo stelt u dat W.(...) R.(...) M.(...) H.(...) en zijn handlangers u zes maanden geleden (n.v.d. in maart 2012) in elkaar sloegen en dat u in juli 2012 wraak nam toen u W.(...) op straat tegenkwam en hem op intensieve zorgen heeft geslagen. Anderzijds spreekt u tijdens het gehoor bij het CGVS louter nog over één welbepaalde gebeurtenis in februari of maart 2012 (CGVS p.26). U geconfronteerd met deze anomalie, verduidelijkt u dat er maar één gevecht plaatsvond en geen twee. Gepolst naar een verklaring beweert u dat u de vorige keer hetzelfde zei als nu maar dat u niet weet wat de tolk vertaald heeft (CGVS p.26). Deze verschooning kan niet afdoende overtuigen, temeer daar u bij aanvang van het gehoor op het CGVS aangaf dat, hoewel u zich niet alles kon herinneren wat u toen had gezegd, het gehoor bij de DVZ goed was verlopen (CGVS p.2). Echter, als er een fout in het verslag was geslopen, kan worden verwacht dat u dit zou hebben gemeld toen u werd gevraagd naar het verloop van het gehoor bij de DVZ.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnd door uiteenlopende verklaringen over het tijdstip van dit zogenaamde eenmalige incident. Zo verklaarde u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat uw probleem zich situeerde in mei of in juni. U vermoedde meer in mei dan in juni maar precies kon u dat niet zeggen (CGVS, p.8). Even later bevestigt u dit door te stellen dat u ergens in mei naar Caïro bent gevlucht (CGVS, p.12). Nadien verklaarde u evenwel dat het door u geschetste gevecht plaatsvond in februari of maart (CGVS, p.16). Dat u dit überhaupt aanhaalt is bovendien bevreemdend omdat het politieverlag dat dateert van 4 mei 2012, minstens twee maanden na het door u geschetste incident, geen enkele melding maakt van de slagen en verwondingen die u en W.(...) mekaar eerder hadden toegebracht. Ofschoon u stelt geen bescherming te hebben gezocht tegen W.(...) of R.(...) M.(...) H.(...) omdat u vermoedde de problemen op te lossen door het land te verlaten (CGVS, p.25), mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat uw broer niet alleen de scheldpartijen en beledigingen van R.(...) M.(...) H.(...) bij de politie zou aanklagen, maar ook de aan u toegebrachte slagen, verwondingen en geuite bedreiging.

Meermaals tijdens het gehoor haalt u aan te lijden aan geheugenverlies als gevolg van de verwondingen aan uw hoofd (CGVS, pp.2-3 & p.27). Aangezien u deze bewering niet staft aan de hand van enig medische attest, kan deze uitleg bovenstaande discrepanties echter niet rechtvaardigen. Dat u de taal niet kan spreken en hier niemand is die u helpt om een medisch onderzoek te doen, is geen afdoende vergoelijking. Gevraagd of u al eens geprobeerd heeft om naar een dokter te gaan, stelt u immers van niet (CGVS, pp.2-3). Na analyse van het gehoorverslag dient bovendien te worden vastgesteld dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen, ook al stelt u dat u zich moeilijk precieze data kan herinneren (CGVS, p.8 & p.12). Er is echter geen enkele indicatie dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u verklaringen over het proces-verbaal dat u voorlegt, niet overeenkomen met de inhoud van het proces-verbaal. Zo verklaart u zelf dat in het proces-verbaal vermeld staat dat er een proces tegen u is begonnen (CGVS p.12). Hierover is in het document echter niets terug te vinden. Het gaat immers enkel om een klacht tegen R.(...). Dat u de inhoud van het proces-verbaal niet blijkt te kennen, doet andermaal ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag. Daarnaast is het opmerkelijk dat het proces-verbaal geen enkele melding maakt van de slagen en verwondingen die u en W.(...) mekaar hadden toegebracht. Ofschoon u stelt geen bescherming te hebben gezocht tegen W.(...) of R.(...) M.(...) H.(...) omdat u vermoedde de problemen op te lossen door het land te verlaten (CGVS, p.25), mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat uw broer niet alleen de scheldpartijen en beledigingen van R.(...) M.(...) H.(...) bij de politie zou aanklagen, maar ook de aan u toegebrachte slagen, verwondingen en geuite bedreiging.

Bovendien moet worden opgemerkt dat er over de authenticiteit van het proces-verbaal ernstig kan getwijfeld worden. Vooreerst is het opmerkelijk dat een dergelijk officieel document op een blanco blad zonder enige officiële hoofding zou worden opgesteld. Ook kan met het blote oog worden vastgesteld dat de stempel op het document ingescand is. De aanwezigheid van een ingescande stempel duidt onmiskenbaar op het gefabriceerd karakter, terwijl u beweert dat het om een origineel document gaat (CGVS, p.5). Door het neerleggen van een niet authentiek stuk hebt u met andere woorden de Belgische autoriteiten trachten te misleiden. Hierdoor rijzen er ernstige twijfels over de waarachtigheid van de door u neergelegde klacht bij de politie en komt de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig in het gedrang.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over de gebeurtenissen na het gevecht evenmin kunnen overtuigen. Hoewel u zelf niets meer zou hebben meegemaakt in de maanden dat u tussen het gevecht en uw vertrek uit Egypte, kan u ook nauwelijks iets zeggen over wat er verder in uw dorp of met uw familie gebeurde. De enige concrete aanwijzing die u kan aangeven is dat u, ongeveer een jaar na uw vlucht van uw ouders te horen kreeg dat u gezocht werd, dat uw eigendommen vernield waren en dat uw broer het huis had verlaten. U kan omtrent deze beweringen echter uitermate weinig informatie geven en geeft ook weinig blijk van interesse hieromtrent.

Met betrekking tot uw bewering dat "zij" na uw vertrek uit Egypte jullie ouderlijke huis hebben aangevallen, de dieren van uw broer hebben gestolen en alles in brand hebben gestoken, inclusief uw kraan moet volgende worden vastgesteld. Niet alleen legt u geen enkel begin van bewijs voor van deze gebeurtenis, ook de vaagheid van deze door u aangebrachte indicaties kan bezwaarlijk overtuigen. Wanneer deze aanval plaatsvond, weet u niet. Wie precies jullie huis binnenviel of erbij betrokken was, weet u evenmin. U heeft slechts vermoedens dat het de familie van W.(...) is. Gevraagd hoe u weet dat het mensen waren van de groep/ familie van W.(...), stelt u nooit een probleem te hebben gehad met iemand anders. Dit zijn duidelijk louter uw eigen veronderstellingen die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet element. Over het aantal personen dat jullie huis is binnengevallen, blijft u eveneens in het ongewisse. Gepeild naar wat uw ouders u toen nog gezegd

hebben over die aanval op jullie huis, stelt u niets meer dan alles wat u reeds vertelde (CGVS, pp.22-23). Mocht deze gebeurtenis werkelijk plaatsgevonden hebben, mag er toch verwacht worden dat zowel zij als u hierover meer specifieke verklaringen zouden kunnen afleggen. Meteen valt ook uw laconieke houding op. Gepolst of u uw ouders heeft doorgevraagd over de details van die aanval, antwoordt u van niet. Zij vertelden louter wat er gebeurd is en het zou voor u op dit moment psychologisch te zwaar zijn om meer details te vragen over hoe het precies gebeurd is. Materiële problemen komen op de tweede plaats. Geïnformeerd waarom u niet heeft doorgevraagd naar de daders van die aanval, reageert u opmerkelijk door de relevantie van deze vraag enigszins te minimaliseren. Niet alleen stelt u al te weten wie achter deze actie zat, namelijk R.(...) M.(...) H.(...). Ook vermeldt u dat u niet weet of uw ouders precies op de hoogte zijn van wie dat gedaan heeft, aangezien oudere mensen zijn. Hoe dan ook maakt het volgens u geen verschil uit omdat zowel u als uw broer nu weg zijn en jullie de daders niet meer kunnen vervolgen (CGVS, pp.23-24). Er kan echter minstens verwacht worden dat u, die internationale bescherming inroept op basis van deze feiten, zich hierover zou willen informeren, aangezien dergelijke informatie van essentieel belang is om uw eigen risico op vervolging correct in te schatten.

Het lot van uw broer H.(...) blijft evenzeer onduidelijk. Het enige dat u daaromtrent aanhaalt is dat uw broer het ouderlijke huis alleen verlaten heeft en dat zijn echtgenote en kinderen nog steeds in jullie ouderlijke huis wonen (CGVS, p.11), waarbij men zich al de vraag kan stellen waarom zij thuis durven blijven. U haalde kort voordien immers aan dat ook uw ouders datzelfde ouderlijke huis hebben moeten verlaten omwille van de mensen waar u problemen mee had (CGVS, p.4, 9 & 11). Wat er ook van zij, voorts blijven uw verklaringen omtrent het vertrek van uw broer uiterst vaag en blijken ze weinig eenduidig. Gepeild naar het tijdstip waarop uw broer het huis verlaten zou hebben, vergoelijkt u het niet te weten omdat uw ouders u niet alles vertelden om u niet bezorgd te maken. Tijdens een telefonisch contact in april 2013 vertelden uw ouders u alleen dat hij niet aanwezig was. Toen u in juli jongstleden telefonisch aandrang, deelden zij u alleen mee dat uw broer het huis verlaten had, maar wilden zij geen details geven (CGVS, pp.10-11). Men kan zich de vraag stellen in hoeverre uw ouders in hun opzet slagen u niet ongerust te willen maken door welbewust informatie achter te houden. In het kader van de voorbereiding van uw asielaanvraag lijkt het bovendien des te logischer dat uw ouders u hierin zouden willen bijstaan door u zo goed mogelijk van alles op de hoogte te stellen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u, terwijl u nu verklaart dat u pas een maand voor het gehoor op het CGVS te weten kwam dat uw broer het huis had verlaten, blijkt dat u reeds bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ had aangehaald dat uw broer onmiddellijk na de vechtpartij al was gevlucht naar een onbekende plaats (CGVS vragenlijst p.3). Dit alles is des te meer merkwaardig daar u tijdens uw gehoor op het CGVS nog verklaarde dat u tot uw vertrek uit Egypte contact had met uw broer en dat hij u hielp met uw reis uit Egypte (CGVS p.11). Dergelijke vaststellingen doen twijfelen aan de waarachtigheid van uw bewering dat ook uw broer moest vluchten. Deze twijfels worden verder geschraagd door het weinig overtuigende karakter van uw verklaringen hieromtrent. Hoewel u ervan overtuigd bent dat uw broer H.(...) naar aanleiding van uw problemen genoodzaakt was te vluchten (CGVS, p.3, 6 & pp. 22-26), schuift u verder geen enkel concreet of overtuigend element naar voren dat erop wijst dat uw broer het ouderlijke huis verlaten heeft omdat hij voor u het gelag zou moeten betalen. Behoudens de aanval op jullie huis – wat er ook van moge zijn – heeft uw broer bij uw weten geen problemen gekend met R.(...) M.(...) H.(...) of iemand uit zijn familie. Doorgevraagd waaruit u dan precies afleidt dat R.(...) M.(...) H.(...) of iemand uit zijn familie uw broer zouden viseren nu u gevlucht bent, stelt u louter dat wraak nemen cultureel voorgeschreven wordt (CGVS, p.26). Ook uw ouders zouden tijdens het laatste telefoongesprek vermeld hebben dat u gezocht werd om gewraakt te worden en als niet op u, dan wel op uw broer. Deze ongefundeerde bewering kan echter niet overtuigen.

Tot slot gepolst of u zich op eender welk moment achteraf nog bij iemand heeft geïnformeerd over uw situatie, stelt u echter wederom van niet. Noch via uw ouders, noch via uw vrienden, met wie u nochtans nog steeds contact heeft, heeft u geprobeerd om informatie in te winnen over uw situatie. Evenmin heeft u geïnformeerd over de toestand van W.(...) nu. Aangezien de medische toestand van W.(...) de directe aanleiding vormde van uw problemen in Egypte, kan er toch van worden uitgegaan dat u zich interesseert in zijn huidige toestand. Dat u zich niet meer heeft geïnformeerd over het verdere verloop van uw problemen, doet in grote mate twijfelen aan de ernst en de Dat u niet wil dat iemand weet waar u zit en u die zaak wil laten kalmeren, rechtvaardigt echter niet waarom u hier niet eens naar bij uw ouders of vrienden zou naar informeren, te meer gezien u eerder aangaf nog steeds contact te hebben met uw ouders en met enkele vrienden. Terzelfdertijd stelt u dat uw bezorgdheid alleen uitgaat naar uw ouders, uw broer en uzelf (CGVS, p.26).

Hierbij aansluiten moet worden opgemerkt dat u zich evenmin heeft geïnformeerd over de stand van zaken in verband met de klacht die uw broer bij de politie had ingediend tegen R.(...). U blijkt niet te weten of de politie enige stappen heeft ondernomen (CGVS p.24-25). Ook deze blijkt van desinteresse doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om, op basis van uw vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U maakt tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag van dergelijke problemen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire, d.d. 31 mei 2013 en COI Focus: Egypte. La destitution du président Mohamed Morsi et ses suites, d.d. 1 augustus 2013).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de documenten die u hebt voorgelegd; deze zijn niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde motiveringen kunnen weerleggen. Uw identiteitskaart en uw rijbewijs hebben slechts betrekking op uw identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. De foto van uzelf tijdens uw legerdienst en uw lidkaart van de vakbond van kraanchauffeurs houden louter verband met uw legerdienst en uw werk in Egypte en doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het proces-verbaal d.d. 04/05/2012 werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Waar hem verweten wordt incoherente verklaringen te hebben afgelegd, stelt verzoeker dat hij het zeer moeilijk had om zich alle feiten in detail en chronologisch te herinneren. Hij voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij lijdt aan geheugenverlies, noch met het feit dat hij slechts tot zijn veertien jaar naar school is geweest. Verzoeker meent dan ook dan hem ten onrechte wordt verweten dat hij de inhoud van het proces-verbaal niet blijkt te kennen. Voor iemand die amper kan lezen en schrijven is het zo goed als onmogelijk om administratieve of juridische documenten te lezen en te verstaan, aldus nog verzoeker.

Voorts is verzoeker van mening dat hem volledig te onrechte de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Hij wijst erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Zowel Koptische christenen als de christelijke gebouwen en symbolen werden het slachtoffer van deze gewelddaden. Verzoeker vervolgt dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Egyptische overheid in gebreke is gebleven en in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om de aanslagen te voorkomen en dat dezelfde overheid niet overgaat tot opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hij benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is en hij stelt dan ook niet akkoord te kunnen gaan met de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich niet voldoende is om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar de bladzijden 11 en volgende van de documentatie over de toestand in Egypte die zich in het administratief dossier bevindt. Volgens verzoeker is uit deze informatie zeer duidelijk af te leiden dat de Egyptische overheid geen bescherming biedt, noch tegen Koptische christenen in persoon, noch tegen hun religieuze instellingen of symbolen. Hij acht het dan ook niet meer dan gepast om hem als Koptisch christen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij incoherente verklaringen aflegt over zijn problemen met de familie van W.R.M.H., (ii) hij uiteenlopende verklaringen aflegt over het tijdstip van het incident dat geleid heeft tot zijn vlucht, (iii) zijn bewering te lijden aan geheugenverlies als gevolg van de verwondingen aan zijn hoofd niet wordt gestaafd aan de hand van enig medisch attest zodat deze uitleg bovenstaande discrepanties niet kan rechtvaardigen, temeer er na analyse van het gehoorverslag geen enkele indicatie is dat hij tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hoger aangehaalde argumenten, (iv) zijn verklaringen over het proces-verbaal dat hij voorlegt niet overeenkomen met de inhoud ervan, zoals wordt toegelicht, hetgeen andermaal ernstige twijfels doet rijzen over de oprechtheid van zijn asielaanvraag, en dit proces-verbaal geen enkele melding maakt van de slagen en verwondingen die hij en W. mekaar hadden toegebracht terwijl er nochtans redelijkerwijs mag van worden uitgegaan dat zijn broer niet alleen de scheldpartijen en beledigingen van R.M.H. bij de politie zou aanklagen maar ook de aan verzoeker toegebrachte slagen, verwondingen en geuite bedreiging, (v) de authenticiteit van het proces-verbaal ernstig kan betwijfeld worden daar het opmerkelijk is dat een dergelijk officieel document op een blanco blad zonder enige officiële hoofding zou worden opgesteld en bovendien met het blote oog kan worden vastgesteld dat de stempel op het document ingescand is, hetgeen onmiskenbaar duidt op het gefabriceerd karakter, (vi) zijn verklaringen over de gebeurtenissen na het gevecht evenmin kunnen overtuigen en hij in het bijzonder nauwelijks iets kan zeggen over wat er verder in zijn dorp of met zijn familie gebeurde en hij hieromtrent ook weinig blijkt van interesse geeft, zoals omstandig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (vii) hij noch via zijn ouders, noch via zijn vrienden, met wie hij nochtans nog steeds contact heeft, heeft geprobeerd om informatie in te winnen over zijn situatie of over de medische toestand van W. en hij zich

evenmin heeft geïnformeerd over de stand van zaken in verband met de klacht die zijn broer bij de politie had ingediend tegen R., blijkt van desinteresse welke verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees, (viii) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (ix) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (x) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij bovenstaande motieven kunnen weerleggen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 november 2013 (CG nr. 1219127), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers niet verder dan het volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en het vergoelijken van zijn onwetendheden en de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties in zijn verklaringen door te wijzen op zijn lage scholingsgraad en het feit dat hij aan geheugenverlies zou lijden, hetgeen geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermog afbreuk te doen aan het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen vluchtmotieven.

2.3.1. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, inconsistenties en onwetendheden betreffen geenszins details doch essentiële elementen die raken aan de kern van verzoekers relaas en die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst zodat mag worden

verwacht dat hij hieromtrent duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen, *quod non in casu* zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij het zeer moeilijk had om zich alle feiten in detail en chronologisch te herinneren en stelt dat hij lijdt aan geheugenverlies, overtuigt hij de Raad geenszins. Zo nog kan worden aangenomen dat verzoeker zich geen exacte data kan herinneren, acht de Raad het onaanvaardbaar dat hij zelfs geen eenduidige verklaringen kan afleggen over het feit of er zich één dan wel twee afzonderlijke incidenten hebben voorgedaan met de familie van W.R.M.H. en hij evenmin correct kan duiden in welke maand het incident plaatsvond dat hem ertoe heeft gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Uit niets blijkt dat verzoeker aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn asielmotieven op een volledige, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar hij in dit verband oordeelt als volgt: *“Meermaals tijdens het gehoor haalt u aan te lijden aan geheugenverlies als gevolg van de verwondingen aan uw hoofd (CGVS, pp.2-3 & p.27). Aangezien u deze bewering niet staakt aan de hand van enig medische attest, kan deze uitleg bovenstaande discrepanties echter niet rechtvaardigen. Dat u de taal niet kan spreken en hier niemand is die u helpt om een medisch onderzoek te doen, is geen afdoende vergoelijking. Gevraagd of u al eens geprobeerd heeft om naar een dokter te gaan, stelt u immers van niet (CGVS, pp.2-3). Na analyse van het gehoorverslag dient bovendien te worden vastgesteld dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen, ook al stelt u dat u zich moeilijk precieze data kan herinneren (CGVS, p.8 & p.12). Er is echter geen enkele indicatie dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten.”*

2.3.2. Ook de stelling als zou hij omwille van zijn beperkte scholingsgraad de inhoud van het door hem neergelegde proces-verbaal niet kunnen lezen/begrijpen, is allerminst ernstig. De Raad benadrukt dat het niet volstaat om documenten neer te leggen ter staving van het asielrelaas zonder enige nuttige toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, komen verzoekers verklaringen over het proces-verbaal niet overeen met de inhoud ervan. Het verweer dat het voor iemand die amper kan lezen en schrijven zo goed als onmogelijk is om administratieve of juridische documenten te lezen en te verstaan, kan niet als afdoende verschoning voor verzoekers onwetendheid worden aanvaard. Niets belette verzoeker immers om informatie over de inhoud van dit document aan zijn familie te vragen op het ogenblik dat hij dit stuk mocht ontvangen uit Egypte. Daarnaast had hij het proces-verbaal desgevallend ook door iemand kunnen laten voorlezen. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen valt niet in overeenstemming te brengen met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent het door hem neergelegde proces-verbaal maken dan ook dat hieraan geen bewijswaarde kan worden verleend. Dit klemt des te meer daar het document in kwestie tevens een aantal inhoudelijke en vormelijke gebreken vertoont. Verzoeker gaat in voorliggend verzoekschrift volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dienaangaande zodat deze vaststellingen onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.3. De door verzoeker in voorliggend verzoekschrift aangehaalde verschoningsgronden kunnen overigens niet in het minst verklaren waarom verzoeker heeft nagelaten zich terdege te informeren over de gebeurtenissen die zich na zijn vertrek uit Egypte zouden hebben voorgedaan, over het lot van zijn broer H., over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, over de medische toestand van W. en over de stand van zaken in verband met de klacht die zijn broer bij de politie had ingediend tegen R.. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Verzoekers nalatige houding wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist laat staan ontkracht, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging.

2.3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.*

U maakt tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag van dergelijke problemen.”, vaststellingen en overwegingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.4.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling en verwijst veelvuldig naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 11-13) ter staving van zijn betoog dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan koptische christenen het slachtoffer zijn en dat dat de Egyptische overheid geen bescherming biedt, noch tegen koptische christenen in persoon, noch tegen hun religieuze instellingen of symbolen.

Met het betwisten van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door

radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers beperkt is gebleven. Verzoeker haalt terecht een aantal incidenten aan waarbij christenen werden gedood doch het aantal slachtoffers is relatief laag vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Mursi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.5.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, toont hij evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet, noch brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS